

Užas sveznanja

...naše uloge se stalno izmenjuju, zato da bi oko svevidilaštva, rođeno jednom među nama, oplovilo sve tamne uglove, i svoju rožnjaću pretvorilo u rozetu katedrale koja raste do sudnjeg časa – kada će se izdići odabrani iz mulja svoje dobrohotne izjednačenosti sa svim živim...

Jedne jeseni, tridesetih godina dvadesetog veka, mlada Florian je usnila san na litici Kornvola:

(Neko ko bi mogao biti Orfej –)

Poživotinjen od prekomernog znanja, primljenog s nadzemaljskih ravni, izraženim kroz nemu muziku, on beše uhvaćen od strane obližnjeg dvorskog savetnika i smešten u tamnicu. Tu mu pod hipnozom izmamiše i popisaše sav slikovno-tekstualni sadržaj iz glave, tako da je ova postala šuplja i hučna, poput pećinske gromade, i razdvojila se sama od već beživotnog tela. Starija sveštenica obližnjeg hrama dobi taj svečano uvijen skript na ruke, dok mlađa dohvati samo gromadnu glavu – na koju niko nije obraćao pažnju jer se činilo da će se, kao i telo kome pripadaše, raspasti i rasuti u krečnjak. Huka je imala nepodnošljivo tugaljiv osnovni ponavljajući ton, koji kao da je molio da se ovaj dokument o bezdanoj unutrašnjosti njegovih ušnih školjki, uhvaćen i preslikan zlatnim šestarom, uništi. On je bio namenjen jednoj eliti-nazemlji koja više (još) ne postojase u čistom stanju. Tu ne beše (još) zastupljena ideja da se on dalje širi, preinačuje na putu samoprevođenja, uskrsne u svom zagubljenom praobluku iz svoje patvorene verzije; te da penjući se najstrmijim zavojima izraza, najzad sagleda dubinu svog postanka – koja vuče budno-treptavom zenicom jedne strele koja većito izmiče laži-o-sebi.

Florian se probudila usled iznenadno nastupele grake morskih ptica i propuštenog bledog zraka svetlosti kroz slojeve olovno zelenih oblaka. Nalazila se na izlokanoj mahovinom prekrivenoj litici, koja je prosto visila iznad Atlantika, a u čijoj blizini se nalazio letnjikovac njenih tetaka. Bila je srećno sklonjena na tom pustom mestu promenljivih osvetljenja, jer je specifičan raspored kuća u rodnom kvartu iz koga je doputovala (Sen Brije u Bretanji) bio sličan onome iz ovog neprijatnog sna, samo što je pripadao južnijoj klimi i drevnom dobu.

Florian je imala trideset i jednu godinu – tačka razvoja sa koje se spontano odmotava ceo protekli život, i to na način da se baca izvesno dodatno svetlo na mesta koja su ostala u pozadini, nerazjašnjena, izbačena iz glavnog životnog toka, ili pak odgurnuta sa vrha njegove usponite linije; upravo takva mesta ukazuju na jednu duboku prošlost, koja seže dalje od detinjstva, odnosno, načina na koje je ono zapamćeno.

Sred takvog magnovenja Florian je pružala ruku kroz prolaz između dva stabla (što behu nalik na ona iz vrta njenog detinjstva) i tako propuštala kroz prste vazдушnu struju sutonje-zelenog, jugozapadnog horizonta – i na taj način naslućivala budući oblik sopstvenih skoro nadošlih sećanja.

Florian je imala spokojan porodičan dom, dok se u njega nije upleo jedan nezvani gost, i u njegove intimne odaje uneo nepodnošljiv pogled izvesne pritajeno-nadziruće javnosti.